

קונטרס טְהַרַת הַלֵּב

יעורר ויחזק את כל בר ישראל, שיבער בלבו אליו יתברך,
ולא יתפעל משום בריה שבעולם, וישתדל תמיד לחפש
את הטוב אצל כל בר ישראל, ואז יהיה אהוב למעלה,
וימצא חן בעיני כל למטה. וירבה לדבר מתקון הברית,
ויחן עצות איהו להחזיק מעמד, למי שפבר נכשל בחטא
המגנה הזה של פגם הברית.

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אָדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְלָמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיה

רַבִּי נִתָּן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וּמִשְׁלֵב בְּפִסְוֻקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּכִים וּמְאֻמְרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: הַלֵּב שֶׁל הָאָדָם צָרִיף
תָּמִיד לְבַעַר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתָמִיד רַק
לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת אֵיךְ זֹכִים לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ
יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ זֹכִים לְטָהָרַת
הַלֵּב.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקי)

קונטרס

טְהַרְתְּ הַלֵּב

א.

אֱהוּבִי, בְּנִי! עָלֶיךָ לְדַעַת, אֲשֶׁר יִרְדֹּף אֶל זֶה
הָעוֹלָם רַק לְתַכְלִית אַחַת — שְׁתַּזְכֶּה לְהַפִּיר אֶת
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִכָּל פֶּרֶט מִפְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, וְרַק
בְּשִׁבִיל זֶה נִשְׁלַחַה נִשְׁמַתְךָ מֵרוּם גְּבוּהֵי מְרוֹמִים מֵעוֹלָם
הָאֲצִילוֹת, עַד עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה. אַךְ
בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן הָעֲלִים וְהַסְתִּיר וְהַלְבִּישׁ
עֲצָמוֹ, כְּבִיכּוֹל, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה, עַד
שְׁכַשְׁיוּרְדִים אֶל זֶה הָעוֹלָם לֹא רוֹאִים כְּלוּם, אֶלֶּא
תַכְלִית הַהֶפֶךְ. רוֹאִים רַק גֵּאוּף, שְׂקוּץ, תַּעֲוֵב וְזֵהוּם,
וְהַפְּרִיצוֹת עוֹשֶׂה פְּרָצוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַד
שְׁנִכְשָׁלִים בְּעוֹנוֹת חַמּוּרִים שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית —
הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בָּא לִידֵי טְמֻטוּם
הַלֵּב וְנִתְבַּלְּבַל הַדַּעַת, וְנִחְשְׁכוֹת הָעֵינַיִם, וְלֹא רוֹאִים
אֱלֻקוֹת, וְלֹא מְרַגִּישִׁים אֱלֻקוֹת, וְהַלֵּב מֵת כְּבָר, וְאֵין לוֹ

שוּם תְּשׁוּקָה לַחֲזוֹר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וּבִפְרָט מִי שֶׁנִּכְשַׁל
 בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטּוּלָה, אֲצִלוּ כָּבֹד
 נִתְקַרֵּר כָּל זִיק שֶׁל יִרְאת שָׁמַיִם, וְאִין לוֹ שׁוּם חֲשֵׁק
 וְרִצּוֹן לַחֲזוֹר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וַיֵּשׁ שֶׁחֲטָאוּ כָּל-כָּף בַּחֲטָא
 הַמְּגִנָּה הַזֶּה, עַד שֶׁנִּתְמַלֵּא לָבָם עִם כְּפִירוֹת
 וְאִפְּיִקוּרְסוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְכוּפְרִים בְּכֹל. וְלִכְּזֵן,
 אֱהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר שֶׁגַּם אַתָּה נִכְשַׁלְתָּ כָּבֹד בְּמָה
 שֶׁנִּכְשַׁלְתָּ, בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטּוּלָה,
 וְטַמְטַמְתָּ אֶת לִבְךָ, עַד שֶׁעוֹלָה עַל לִבְךָ עֵקְמוּמִיּוֹת,
 שֶׁנִּתְעַקַּם לְבַבְךָ, וְאַתָּה מָלֵא קִשְׁיוֹת אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ,
 וַיֵּשְׁנֵם דְּבָרִים רַבִּים שֶׁאֵינְךָ מֵבִין, וּמִזֶּה בָּא שֶׁנִּתְבַּלְבְּלוּ
 דַּעְתְּךָ, חֲכָמְתְּךָ וּבִינְתְּךָ לְגַמְרִי, וְאַתָּה מְבֹהֵל וּמְבַלְבֵּל,
 וְחֲשֵׁךְ וּמָר לֵךְ. לְזֹאת אֵינְךָ עֹצֵף, אֱהוּבִי, בְּנִי, וַיְהִי אֱלֹקִים
 עִמָּךְ, שֶׁתִּרְגִּיל עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ כַּאֲשֶׁר יִדְבֹר
 אִישׁ אֶל רַעְהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלֵךְ, וְאַף
 שֶׁבִּהְתַּחֲלָה יְדָמָה לֵךְ, שֶׁאִין מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ אוֹתְךָ, כִּי מֵרַב
 חֲטָאִים וְעוֹנוֹת שֶׁחֲטָאתָ וְטַמְטַמְתָּ אֶת לִבְךָ, יִהְיֶה
 קָשָׁה וְכָבֵד לֵךְ לְהַשְׁיֵג רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת; כִּי אִי
 אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג עֲצָם אֱלֹקוֹת, רַק כְּשִׁזְכִּים לְ"טְהַרַת
 הַלֵּב", שֶׁהֵלֵב צָרִיךְ לְהִיּוֹת טְהוֹר לְגַמְרִי, בְּלִי שׁוּם
 שְׂמִץ שֶׁל קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְלִזֶּה אִי אֶפְשָׁר
 לְהַגִּיעַ, אֲלֵא עַל-יַדֵּי שְׁלֵמוֹת תְּקוּן הַבְּרִית; כִּי כָּל זְמַן
 שֶׁאָדָם חָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל פְּגַם הַבְּרִית —

טְהַרַת הַלֵּב

קלט

הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטָּלָה, וְכֵן עַל-יְדֵי שְׁהִסְתַּפֵּל בְּתַמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, בְּפְרוּצוֹת, הַלֵּב שְׁלוֹ נְטֻמָּטִים לְגַמְרִי, וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַשִּׁיג שׁוּם אֱלֻקוֹת, אֲדַרְבָּה, יֵשׁ לוֹ רַק קִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְלִזְאת עֵקֶר הָעֵצָה הוּא לְצַעֵק אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, שְׁתַּרְגִּיל אֶת עֲצָמָךְ לְלַכֵּת לְמָקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם בְּנִי-אָדָם, וְשָׁם תְּדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ מַה שְּׁכָתוּב (תְּהִלִּים נא): "לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹקִים, וְרוּחַ נָכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי"; וְלִזֶּה זֹכִים עַל-יְדֵי רַבּוּי הַדְּבוּרִים שְׁמֻדְבָּרִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. כְּמוֹ שְׂאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מִוְהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קנו): מַה שְּׁמֻדְבָּרִים בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, הוּא בְּחִינַת רוּחַ הַקְּדָשׁ, כִּי הוּא מְחִדָּשׁ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל פֶּעַם דְּבוּרִים חֲדָשִׁים. וְדוֹד הַמְּלֶךְ, שְׁהִיְתָה מְעַלְתוֹ גְּדוּלָה מְאֹד, יָסַד מִזֶּה אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים. וְדָבָר זֶה שִׁיךְ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ. אִם רַק מִתְחִילִים לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַדְּבוּרִים הָאֵלּוּ הֵם בְּחִינַת רוּחַ-הַקְּדָשׁ, כְּמוֹ שְּׁכָתוּב (תְּהִלִּים כז): "לֵךְ אָמַר לְבִי", וּפִרְשׁ רַש"י: לֵךְ — בְּשִׁבְלֶךָ וּבְשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ אָמַר לִי לְבִי, שְׁכָל הַדְּבָרִים שְׁהֵלֵב אוֹמֵר, הֵם דְּבָרֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מִמֶּשׁ, וְהֵם רוּחַ-הַקְּדָשׁ. וְלָכֵן צָרִיכִים לְחִדָּשׁ תָּמִיד דְּבוּרִים חֲדָשִׁים, לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּלְבַקֵּשׁ בְּכָל פֶּעַם בְּתַחֲנוּנִים בְּדְבָרֵי רְצוּיִים חֲדָשִׁים. אֲבָל לְזָכוֹת לָזֶה, צָרִיכִים "טְהַרַת הַלֵּב", וּמַחֲמַת שְׂאָדָם נִפְגָּם מְאֹד

בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, לבו נטמטם מאד, עד שעולים לו ספקות וקשיות עליו יתברך, ולכן אי אפשר לזכות ל"טהרת הלב", אלא על-ידי שמתלהב ובוער לבו להשם יתברך, ורק על-ידי-זה נטהר הלב, כי כנגד שנלהב לבו לעברה של נאוף, או לתאוה רעה של שקוץ, תעוב, זהוים והסתכליות רעות, רחמנא לצלן, שמזה נטמא לבו, כנגד זה צריך שיתלהב ויבער לבו להשם יתברך בהתלהבות כזו, עד שישורף את כל הרע המצוי בלבו. ודיקא על-ידי-זה יטהר לבו, כדכתיב (במדבר לא): "כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבוֹא בְּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בְּאֵשׁ"; וכש"ש "טהרת הלב", אזי זוכה לדבר בכל פעם דבורים חדשים, שהם סוד רוח-הקודש. ולכן, אהובי, בני, מאחר שפבר באת לחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, ונטמטם לבך לגמרי, ראה להתלהב בהתלהבות גדולה מאד, ותצעק אליו יתברך (תהלים גא): "לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹקִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי", ותזכה לדבר בכל פעם דבורים חדשים אליו יתברך. ועליך לדעת, אשר אי אפשר להנצל מבלבולי הדעת ומעקמומיות שבלב, אלא על-ידי רבוי דברים, שאדם צריך להרגיל עצמו לדבר רק אליו יתברך, ולשמור מאד לא לדבר כל העולה על רוחו, ומכל שכן לא דבורים בטלים, אשר הורסים את האדם לגמרי. כי סתם דבורים העולים על לבו, הרי

טְהַרַת הַלֵּב

קמא

זֶה מְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטיי-
מוהר"ן, חלק א', סימן לח) עַל הַפְּסוּק (תהלים קמח): "רוּחַ
סְעָרָה עָשָׂה דְבָרוֹ"; שֶׁכָּל הָרוּחַ סְעָרָה בְּמַחַ הָאָדָם בָּא
עַל-יְדֵי הַדְּבוּר שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמְרוֹ כְּרְאוּי, כִּי צְרִיכִים לְשׁוֹר
מְאֹד מְאֹד לֹא לְדַבֵּר כָּל אֲשֶׁר לְבוֹ חָפֵץ. וּבְאַמַּת
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (חלין פט): מָה אֲמָנוּתוֹ שֶׁל
אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה? יַעֲשֶׂה עֲצוּמוֹ כְּאֵלִים, יָכוֹל אֵף לְדַבְּרֵי
תּוֹרָה, תִּלְמוּד לּוֹמַר "צֶדֶק תְּדַבְּרוּן" — הֵינּוּ בְּדַבְּרֵי
תּוֹרָה צְרִיכִים לְהִרְבּוֹת לְדַבֵּר, לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם לְכָל־
אַמַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְחַזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְשַׂמַּח בְּנֵי-
אָדָם, אֲשֶׁר אֵין עוֹד מְצוּהָ יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֶּה, וּלְלַמֵּד
תּוֹרָה לְאַחֵרִים. אֲבָל דְּבוּרִים שֶׁל מַה בְּכֹךְ, שֶׁל
לְשׁוֹן-הָרַע וּרְכִילוֹת וְלִיצְנוּת, מְזַה צְרִיכִים לְבָרַח כְּמוֹ
שְׂבוּרָחִים מֵאֵשׁ שׁוֹרֶף. וְלָכֵן מְצַד אֶחָד אָדָם צָרִיף
לְדַבֵּר הִרְבָּה עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׂיחוֹת וּתְפִלוֹת
וּתְחִנּוּנִים, לְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ שִׁיזְכָּה לְצֵאת מֵהָרַע שֶׁנִּלְכַּד
בוֹ, וְשִׁיזְכָּה לְ"טְהַרַת הַלֵּב", וְכֵן לְדַבֵּר הִרְבָּה דְּבוּרֵי
תּוֹרָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם, וְלֹא יִפְסִיק מְלַחֵזֵק וּלְעוֹדֵד נְשִׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל. וּמְצַד שְׁנֵי צָרִיף לְהִשְׁמַר מְאֹד לֹא לְדַבֵּר
לְשׁוֹן-הָרַע, רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת. וְכֹךְ מוּבָא בַּזִּהָר (ויקרא ו):
מַה דַּעֲנָשָׂא דֵּהאֵי בַר נָשׁ בְּגִין מְלָה בִישָׂא כֹךְ עֲנָשׁוּ
בְּגִין מְלָה טְבָא; הֵינּוּ שְׂמַה שֶׁאָדָם נַעֲנָשׁ בְּעֲנָשׁ גְּדוּל
כְּשֶׁמְדַבֵּר דְּבוּרִים אֲסוּרִים, כֵּן יַעֲנָשׁ אִם אֵינוֹ מְדַבֵּר

דבורים קדושים של תורה ותפלה. ולכן, אהובי, בני!
מאחר שפבר נכשלת בחטא המגנה הזה של הוצאת
זרע לבטלה, והסתכלת בכל מיני תמונות תועבה,
וטמטמת את לבך, ועולים על לבך קשיות וספקות
עליו יתברך, עליך לשמר מאד על דבורך, ומכל שכן
שלא לדבר נבול פה, שחכמינו הקדושים אמרו (ויקרא
רבה, פרשה כד): "ולא יראה בך ערות דבר", אל תקרי
ערות דבר, אלא ערות דבור; וכך אמר רבנו ז"ל
(ספר-המדות, אות נבול פה, סימן א'): מי שמדבר נבול פה,
בידוע שלבו חושב מחשבות און; לכן מאחר
שנכשלת במה שנכשלת, ראה על-כל-פנים מעכשו
לשמר על דבור פיך, ותמעט בדבור. כי בפרוש אמרו
חכמינו הקדושים (אבות פרק א'): וכל המרבה דברים —
מביא חטא; כי לא ימלט כשאדם מרבה בדבורים,
שבא אחר-כך לידי חטאים מגנים. ואמר רבנו ז"ל
(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יט), שברית הלשון וברית
המעור תלויות זו בזו; כפי שאדם מקדש את פיו, כן
מקדש את בריתו ולא יכשל בהוצאת זרע לבטלה;
ולכן, אהובי, בני! מאחר שנכשלת בכר בחטא המגנה
הזה של הוצאת זרע לבטלה, ונטמטם לבך, ראה
להרגיל את עצמך מהיום לדבר הרבה להקדוש-ברוך-
הוא, ויתלהב לבך אליו יתברך, ויבער אל האין סוף
ברוך הוא, ויהיה כסא לקבל בו הארת אין סוף ברוך

טְהַרַת הַלֵּב

קמג

הוא; כִּי בְּאֵמַת הַלֵּב בּוֹעֵר תָּמִיד אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא מַחְמַת שְׂאֵדָם חָטָא בַּחֲטָא הַמְּגַנָּה שֶׁל הוֹצָאת זְרַע לְבִטְלָה, נִכְנָסוּ בּוֹ קְרִירוֹת וּסְפִקוֹת "הֵיִשׁ הַיְיָ" הַבְּקָרְבָנוּ אִם אֵין" (שְׁמוֹת י"ז); וְלִכֵּן עָקַר הַתְּקוּן הוּא רַק לְהַתְּלֵהב בְּהַתְּלֵהבוֹת גְּדוּלָה, וּלְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דְבוּרִים חֲמִים כְּגַחְלֵי אֵשׁ, וּלְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם עָלֶיךָ, וַיּוֹצִיאֲךָ מִהַפֶּח יְקוּשׁ שְׁנַפְלֵת אֱלֹהֵי, וּכְכֹל שֶׁתְּרַבֶּה בְּדְבוּרִים, וּתְבַקֵּשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שְׂיּוֹצִיאֲךָ מִהַחֲשֵׁךְ הַזֶּה שְׁנִקְלַעְתָּ אֱלֹהֵי, כֵּן תִּזְכֶּה לְ"טְהַרַת הַלֵּב", וּבְרַגַע שֶׁתִּטְהַר אֶת לְבָבְךָ, עַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה לְבָבְךָ מְלֵא אֱלֻקוֹת, הַמְּחִיָּה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, וְאִזּוּ דִּיקָא תִּזְכֶּה לָבוֹא אֶל הַתְּקוּן שֶׁלָּךְ בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׁבַעֲבוּרוֹ נִבְרָאת — לְהַסְתַּפֵּל עַל כָּל דְּבָר עַל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, וּלְהִרְגִישׁ רַק רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, וּלְהַכִּיר אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הַמְּסֻתָּר בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה: דּוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר, אֲשֶׁר הַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, אֲבָל מְלַבֵּשׁ בְּלָבוּשׁ לְגַבֵּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וּלְהַשִּׁיג אֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא אֵי אֶפְשָׁר, אֲלֵא עַל-יְדֵי "טְהַרַת הַלֵּב", וְלִזְכוּת לְ"טְהַרַת הַלֵּב" אֵי אֶפְשָׁר, אֲלֵא עַל-יְדֵי רַבּוּי דְבוּרִים שְׂאֵדָם צָרִיךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַפְלָה וּבְתַחֲנוּנִים, בְּשִׁירוֹת וּבְתַשְׁבְּחוֹת וּבְדְבוּרֵי תוֹרָה. לִכֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנִי! מַה לְפָנֶיךָ, אִם תִּתְחַזֵּק

— תראה נסים נגלים שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, ותזכה ל"טהרת הלב", ותהיה כלי להמשיך בו אמת מציאותו יתברך, ותגיע אל התכלית אשר בעבורה נבראת.

ב.

אהובי, בני! צריך שתדע, אשר לבך צריך לבער תמיד רק אליו יתברך, ותהיה לך "טהרת הלב". ואי אפשר לזכות לטהר את לבו מכל מיני זגמות וטנוף, אלא על-ידי שיקדש את השבעה גרות: העינים, האזנים, החטם והפה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא), ועל-ידי שאדם מקדש ומטהר עיניו לא להסתכל בשום מקום מזהם ובשום מקום המביא לידי הרהור רע, רחמנא לצלן, וכן מתחזק באמונת חכמים על-ידי אֲזָנָיו — לשמע רק בקול חכמים, ואינו מטה אֲזָנוֹ לשום הבלי העולם הזה, ושומר עצמו מפעם ומקפידות התלויים בחטם, ומתחזק ביראת שמים, ושומר דבורו לא לדבר כל העולה על רוחו, אלא מדבר רק דבורי אמונה והשגחה פרטית, על-ידי-זה זוכה לטהר לבו מכל מיני זגמות וטמאות, ועל-ידי התלהבות הלב זוכה לגרש את רוח הטמאה; כי התלהבות הלב נולדת מחמת

טְהַרַת הַלֵּב

קמה

תְּנוּעַת הַשְּׂכָל, כִּי טַבַּע הַתְּנוּעָה שְׂמוּלִיד חֵם, וְעַל-יְדֵי שִׁפְעַת הָאֱלֹקִי שֶׁהַשְּׂכָל נִשְׁפָּע לְאָדָם בְּמַהֲרֹת, עַל-יְדֵי קִדְשַׁת שְׂבַעַת הַנְּרוֹת, שְׂאֵז מִחוּ מְזַכֵּךְ לְגַמְרִי, עַל-יְדֵי-זֶה שֶׁלְהִבַּת הַלֵּב עוֹלָה תָּמִיד מֵאֲלִיָּה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּבּוֹעֶרֶת תָּמִיד אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִזְאֵת רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מֵהַיּוֹם הַזֶּה לְזִכּוֹת לְטְהַרַת הַלֵּב, וְזֶה תְּלוּי כְּפִי הַמִּחַ שְׁלֵף, אִם תִּדְבִּיק מִחֶף בְּאֵינן סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְתִדַּע שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל מֵה שֶׁאֲתָה רוֹאֶה אֵינֶךָ רוֹאֶה אֲלָא אֱלֹקוֹת, וְכָל מֵה שֶׁאֲתָה שׁוֹמֵעַ, אֵינֶךָ שׁוֹמֵעַ רַק אֱלֹקוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סִימָן נב): מְכַל הַדְּבָרִים צוֹעֵק קוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי "מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (ישעיה ו'); וְאֶפְלוּ מִסְּפוּרֵי הַגּוֹיִים צוֹעֵק גַּם-כֵּן כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּדַכְּתִיב (תהלים צו): "סִפְרוּ בַּגּוֹיִים כְּבוֹדוֹ", וּמְרַמֵּז לְאָדָם, שֶׁיִּתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ יִקְרָבוּ אֵלָיו בְּאַהֲבָה וּבְחֻבָּה גְדוֹלָה. וְכֵן יִשְׁמַר עֲצָמוֹ מִכַּעַס וּמִקְפִּידוֹת, וְיִתְחַזֵּק בִּירְאַת שָׁמַיִם לִירָא וְלִפְחָד רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ הַשׁוֹפֵט אֶת כָּל הָאָרֶץ. וְעַל כָּלֵם — יִשְׁמַר אֶת פִּיו, שֶׁיִּהְיֶה הַצִּנּוֹר הַמְּשִׁיף אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם; כִּי עַל-יְדֵי שֶׁאָדָם צוֹעֵק הַרְּבִיָּה בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה, וּמְדַבֵּר דְּבוּרֵי אַמוּנָה וְהַשְּׂגָחָה פְּרֻטִית, וּמְחַזֵּק וּמְעוֹרֵד אֶת נְשָׁמוֹת

ישראל, על-ידי-זה נתלהב לבו ב"טְהַרַת הַלֵּב", ונכלל באין סוף ברוך הוא, וזוכה לקדשת ולטְהַרַת המחשבה; כי באמת הלב והמח תלויים זה בזה, והאדם נברא, שיהיה מחו שליט על לבו ולא לבו על מחו. וזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה לד, סימן י'): הרשעים הם ברשות לבם, והצדיקים — לבם ברשותם. לזאת, אהובי, בני! מאחר שעבר עליך בחיים חיותך מה שעבר, ונטמטם לבך, ועשית מה שעשית, ראה מעתה לקדש ולטהר את השבעה גרות שלך, שלא תסתכל על שום דבר המביא לידי הרהור, וכן תתחזק באמונת חכמים, לשמע רק בקול דברי חכמים ובקול התורה הקדושה, ותשמר עצמך מפעם ומקפידות, ותעקר ממך כל מיני הקפדות שיש לך על איזה בר ישראל, ותהיה לך יראת שמים נקייה. ותשמר את דבורך לא לדבר כל העולה על רוחך, שדבר זה הורס את האדם לגמרי, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לח), אשר עקר הרוח סערה במחו של האדם נעשה דיקא על-ידי הדבור, ועל-ידי-זה תזכה ל"טְהַרַת הַלֵּב", שלבך יבער תמיד רק אליו יתברך, ולא תרצה שום דבר רק אמתת מציאותו יתברך, ותזכה לחדש בכל פעם חדושין דאורייתא, עד שתהיה נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ותהיה נעשה כלי להשגת אלקות, אשר רק בשביל זה נוצרת

טְהַרַת הַלֵּב

קמז

— בְּגִין דְּאִשְׁתַּמוּדְעוּן לִיה (זֶהר באַ מ.ב.), כְּדֵי שְׁתַּזְכֶּה לְהַכִּיר אֶת הַבוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ פָּנִים בְּפָנִים מִכָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְתַעֲשֶׂה לוֹ יִתְבַּרַךְ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּנְחוּמָא נְשֵׂא): מִיּוֹם שְׂבָרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ, נִתְאַוָּה שְׂיִהְיֶה לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים; שְׂכָל זֶה כְּבִיכּוֹל תְּאַוָּתוֹ, שְׂיִהְיֶה בְּנֵי-אָדָם בְּזֵה הָעוֹלָם, וַיִּכִּירוּ אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, וְתִהְיֶה לָהֶם "טְהַרַת הַלֵּב", שְׂלָבָם יִתְלַהֵב לְגַמְרֵי לְאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יִרְצוּ שׁוּם רְצוֹן אַחַר רַק רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזוֹ הַתְּכִלִּית שְׁנִבְרָאנוּ בְּזֵה הָעוֹלָם. וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבֵי, בְּנֵי מֵאֲחַר שְׂכָבָר קַלְקַלְתָּ כְּמוֹ שְׂקַלְקַלְתָּ, וְנִכְשַׁלְתָּ בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עַל-יְדֵי שְׂהִסְתַּפְּלַתָּ בְּמִקוּמוֹת הַמְטַנְפִּים, וְשִׁמְעַתָּ דְבָרֵי נְבוּל פֶּה, וְהִיִּתָּ בְּכַעַס וּבְרִצִּיחָה, וְדַבַּרְתָּ כָּל מִינֵי דְבָרֵי נִבְלָה, וּפְגַמְתָּ אֶת מַחֲךָ בְּהַרְהוּרִים רָעִים, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעַקַּם לְכָךְ, עַד שְׁנִכְנְסוּ בְּךָ סִפְקוֹת בּוֹ יִתְבַּרַךְ — "הֵיִשׁ הַיְי"ה אִם אִין", רַחֲמָנָא לְצַלְן. לְזֹאת, הַגִּיעַ הַזְּמַן שְׁתַּקַּח אֶת עֲצָמְךָ בְּיַדֶּיךָ, וּמֵהַיּוֹם וְהַלְאָה הַרְגַל עֲצָמְךָ לְדַבֵּר רַק אֵלָיו יִתְבַּרַךְ כַּאֲשֶׁר יִדְבַר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְתִלֵּךְ בְּמִקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שְׂם בְּנֵי-אָדָם, וְתַצַּעַק קוֹלוֹת וְצַעֲקוֹת אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, ע' קָלִין מִמֶּשׁ, כְּדֵי שְׁתַּזְכֶּה לְ"טְהַרַת הַלֵּב"; כִּי אִי אֶפְשָׁר לְזַכֵּךְ אֶת הַלֵּב שְׂיִהְיֶה כְּפֶסֶא לְאֵלְקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, אֶלָּא עַל-יְדֵי

שְׂצוּעֵקִים בֵּין בְּתוֹרָה וּבֵין בְּתַפְלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נוֹלָדִים הַמְּחִין שֶׁהֵם אָבָא וְאֵמָא, חֲכָמָה וּבִינָה, וּבְזֶה תּוֹזָפָה לְהַפְלִיל בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וַיִּמְחַל לָךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל מָה שֶׁעָשִׂיתָ עַד כֹּה. הָעֵקֶר רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנִי, לֹא לְהַתְיָאֵשׁ בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן, וְאִף שִׁיְהִי לָךְ נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, כִּי מִי שֶׁנִּכְשָׁל בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה טַמְא עֲצָמוֹ בְּטַמְאָת מֵת, בְּאִבֵי אַבוֹת הַטַּמְאָה, כִּי שִׁכַּבְתָּ זֶרַע הִיא אַבוֹת הַטַּמְאָה (פְּלִים, פֶּרֶק א', מִשְׁנָה א'; רַמְבַּ"ם, אַבוֹת הַטַּמְאָה, פֶּרֶק ה', הַלְכָה א'), וְהִיא מְטַמְאָת אָדָם וְכֻלָּם בְּמַגְע, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, מָה שֶׁזֶרַע מְטַמְא אֶת הָאָדָם, וּבְנֵי-אָדָם אֵינָם קוֹלְטִים שְׂזֵה מְאֻבוֹת הַטַּמְאָה. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִטְמָטֵם לְבוֹ בְּהַרְהוּרִים רָעִים וּבְסַפְקוֹת וּבְקִשְׁיוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵךְ, עַד שֶׁלֹּא יִתְכַן, אָדָם שֶׁנִּכְשָׁל בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה, שֶׁלֹּא יִפְנֹסוּ בּוֹ סַפְקוֹת בּוֹ יִתְבַּרֵךְ. וְלִכֵּן רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנִי! שִׁיתְלַהֵב לְבָבְךָ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּכְנַגְדָּ זֶה שֶׁהַתְּלַהֲבָתָ אֶל תְּאוּנָה רָעָה, כְּנַגְדָּ זֶה רָאָה לְהַתְּלַהֵב רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְיִתְקַדֵּשׁ וְיִתְטַהַר אֶת מַחַ מַחַ שְׁבַתְךָ, וְתִהְיֶה דְבוּק רַק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְיִתְצַעֵק קוֹלֵי קוֹלוֹת אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, שִׁיְחוּס וִירַחֵם עָלֶיךָ, וַיּוֹצִיאֲךָ מֵהַבוֹץ שֶׁנִּפְלְתָ אֵלָיו, וְדִיְקָא עַל-יְדֵי הַצְּעָקָה שֶׁתְּצַעֵק אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יִתְלַהֵב לְבָבְךָ, וְתוֹזָפָה לְ"טְהַרַת הַלֵּב" וְלִקְדוּשַׁת הַמַּח,

וְהַמַּח יִהְיֶה שְׁלֵיט עַל הַלֵּב, וְתִהְיֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְהַמְשִׁיךְ
בוֹ הָאֶרֶת הַשְּׁכִינָה בְּזֶה הָעוֹלָם.

ג.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר כָּל אֶחָד שֶׁחָטָא
בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, עַל-יַד־יָזָה
טְמֵטִים אֶת מַחוֹ וְדַעְתּוֹ, וְלִבּוֹ מְעַקֵּם בְּעַקְמוּמִיּוֹת, וּמְלֵא
רוּחַ שְׁטוֹת שְׁנֹדָבֵק בּוֹ. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן,
חֵלֶק א', סִימָן קעו): כְּשֶׁאָדָם מִתְקַשֵּׁר אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת,
הֵינּוּ שְׂאוֹהֵב אֶת הַצַּדִּיק הָאֱמֵת אֶהְבֵּת נַפְשׁוֹ, נִכְלָל לְבוֹ
בְּלֵב הַצַּדִּיק, וּמִגֵּרֵשׁ בְּמַהֲרָא גְדוּלָה אֶת הָרוּחַ שְׁטוֹת
מִלְּבוֹ, וְעַל-יַד־יָזָה זוֹכֶה לְלֵב נִשְׁבֵּר, וְנִטְהָר לְבוֹ מִכָּל
מִינֵי טִנְפֹת; כִּי בְּאֱמֵת עֲלִיף לְדַעַת, אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר
כָּל הַצָּרוֹת וְהַמְרִירוֹת וְהַיִּסּוּרִים שֶׁאַתָּה סוֹבֵל, הֵם רַק
מַחֲמַת שֶׁחָטָאת בְּחָטָא הַמְּזַהֵם שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית —
הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, שְׂזָה מֵהַ שְׂמַעְקָם לְךָ אֶת הַלֵּב
וְהַדַּעַת וְהַשִּׁכְּל, וּמִזָּה בָּאוֹת כָּל הַמְרִיבוֹת שֶׁלְּךָ שֶׁאַתָּה
רַב בְּבִיתְךָ עִם אֲשֶׁתְּךָ וְעִם יְלָדֶיךָ, וּמִמְשִׁיךְ שְׂנֵאָה
וְקִנְיָה עֲלֵיהֶם. וְאֵין עוֹד שְׁטוֹת יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֶּה,
שֶׁאָדָם שׁוֹנֵא אֶת אֲשֶׁתּוֹ וְיְלָדָיו, וְאֵינוֹ מְדַבֵּר אִתָּם, כִּי
הֵרִי הֵם בְּשֶׁר מִבְּשָׂרְךָ, דָּם מִדָּמְךָ, וְאֵיךְ תִּשְׁנֵא אוֹתָם?!
אֵין זֹאת אֶלָּא מְרַב חֲטָאִיךָ הַמְרַבִּים שֶׁחָטָאת בְּפָגַם

הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁנֵה עַקֵּם לָךְ אֶת הַמֶּחַ וְהַדַּעַת וְהַלֵּב, עַד שְׁאַתָּה מְלֵא שְׁטוּת. וְלִכֵּן עַקֵּר הַעֲצָה לְזִכּוֹת לְ"טְהַרַת הַלֵּב" — לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, וְלְהִתְקַשֵּׁר אֵלָיו בְּלֵב אֱמֵת, וְלֶאֱהֹב אוֹתוֹ בְּאַהֲבָה אֱמֵתִית; כִּי סוּף כָּל סוּף דִּיקָא עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֱמֵת תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ; כִּי בְּאֱמֵת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַּרֵּךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם לְבוּשׁ לְגַבֵּי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאִף שְׁלִמְרָאָה עֵינֵיךְ אֶתָּה רוֹאֶה רַק גְּשָׁמִיּוֹת, עִם כָּל זֹאת אִם תִּהְיֶה מְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, וְתִצִּיֵּת אוֹתוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תוֹרִיד וְתִפְשִׁיט אֶת הַלְּבוּשׁ וְתִרְאֶה אֶת הַפְּנִימִיּוֹת הַמְּחִיָּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה. וְזוֹ מַעֲלַת הָאָדָם הַזּוֹכֶה לְ"טְהַרַת הַלֵּב", שְׁלֵבוֹ בּוֹעֵר בְּתַבְעֵרָה עֲצוּמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁהוּא נִכְלָל לְגַמְרֵי אֶל עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְזוֹכֶה לְבִטּוֹל אֱמֵת, לְהִיּוֹת בְּטֵל אֶל חֵי הַחַיִּים אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר אֵין עוֹד מְדַרְגָּה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזּוֹ, שְׁאָדָם מְבִטֵּל אֶת יִשׁוּתוֹ וְגִאוּתוֹ וְגְשָׁמִיּוֹתוֹ לְגַמְרֵי, עַד שֶׁרוֹאֶה רַק אֶת עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְאֵל כָּל זֶה זוֹכִים רַק עַל-יְדֵי שְׁאָדָם מְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא מְכַנִּיס בּוֹ דַּעַת וְשִׁכְל, שְׂיִזְכֶּה לֹא לִפְחֹד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם; כִּי בְּאֱמֵת גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-

טְהַרַת הַלֵּב

קנא

מוהר"ן, חלק ב', סימן מג): על-ידי חלישות הלב נופלים פחדים עליו, כי הגבור אין לו שום פחד, ועקר הגבורה הוא בלב; דהינו מי שלבו חזק, אינו מפחד משום דבר, ורץ לתוף קשרי המלחמה, ומתגבר על-ידי חזק ואמץ לבו. וכן להפך, כי רפי הלב הם מתפחדים מכל דבר, ומזה בא, שאדם מפחד מכל דבר קטן, ובפרט שונכנסים בו פחדים לפחד מאשתו ומבניו, מחותנו ומחמותו, או מאביו ומאמו, או מכל שכן משאר אנשים שמפחידים אותו, על-ידי דבריהם וליצנותם. וכשנתקרב אל הצדיק האמת, בודאי הכל בטל ומבטל, כי מחזק ומאמץ את לבבו בהשם יתברך, ודבוק באין סוף ברוך הוא. ולכן ראה, אהובי, בני, להתחזק מאד מאד, להתקרב אל הצדיק האמת, המגלה את אמתת מציאותו יתברך, ותאהב אותו באהבה אמתית; כי עקר ההתקרבות אל הצדיק — לאהב אותו באהבה אמתית, כמו בא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קלה), שאהבת הצדיק צריכה להיות יותר מאהבת נשים, כמו שכתוב (שמואל-ב' א): "נפלאת אהבתך לי מאהבת נשים"; כי אהבתו אל הצדיק צריכה להיות גדולה במאד מאד, ותהיה אהבתו אהבה שלמה, כמו שכתוב (בראשית מד): "ונפשי קשורה בנפשו", ותרגומו: חביבא ליה כנפשיה; ועל-ידי שתאהב את הצדיק, הוא יפתח לך, שתזכה

ל"טְהַרַת הַלֵּב", וְתִזְכֶּה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל פְּגָם טְפִי הַמֶּחַ שְׁפָגַמְתָּ; כִּי בְּאַמַת מֵהֵיכָן בָּא, שְׂאָדָם שׁוֹנֵא אֶת אִשְׁתּוֹ וְיִלְדֶיּוֹ, וְעוֹלִים לוֹ בְּכָל יוֹם קִשְׁיֹת וְסִפְקוֹת עַל בְּנֵי-אָדָם? רַק מִחֲמַת שְׁחָטָא בְּחָטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׂאָז לְבוֹ נִשְׁכַּר בְּעֵצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת וּבְדַכְאֹן פְּנִימִי, וּמִחֲפֵשׁ קָרָבָן עַל מִי לְהִלְבִּישׁ אֶת מְרִירוֹתָיו. וְאִם זֹכָה וּמִבְטֵל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֶל הַצְּדִיק הָאָמֵת, הַמְּלַמְדוֹ דְּרַךְ וְהַנְּהַגָּה יְשָׁרָה, אֵיךְ לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְ"טְהַרַת הַלֵּב".

לְכֵן, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר שְׁכָכָר עָבְרוּ עָלֶיךָ בְּחִיָּיךָ כָּל מִינֵי נְפִילוֹת וִירִידוֹת, וְנִפְלָתָ בְּמָקוֹם שְׁנִפְלָתָ, וְנִשְׁלַכְתָּ לְהֵיכָן שְׁנִשְׁלַכְתָּ, וְנִתְלַכְלַכְתָּ בְּמָה שְׁנִתְלַכְלַכְתָּ — בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה נוֹפְלִים עָלֶיךָ בְּכָל יוֹם דְּמִיוֹנוֹת חֲדָשִׁים, שְׁנִדְמָה לָךְ, כְּאִלּוּ אִשְׁתָּךְ רוֹצָה רַק אֶת הָרַע שְׁלָךְ, וְיִלְדֶיךָ, שֶׁהֵם חֶלֶק מִמֶּךָ, שׁוֹנְאִים אוֹתָךְ, אֲשֶׁר כָּל זֶה רַק דְּמִיּוֹן אֶחָד גָּדוֹל מְאֹד. וְאִז אִם תִּהְיֶה מְקָרָב אֶל הַצְּדִיק הָאָמֵת, תִּהְפֹּךְ אֶת כָּל הַשְּׁנֵאָה וְהַקְּנָאָה שְׁלָךְ אֶל אֶהְבָּה, שְׁתִּתְחִיל לְאַהֲבֵי אוֹתָם, וְאִז תִּהְיֶה מִיִּשְׁבַּב בְּיִשׁוּב הַדַּעַת אֲמִתִּי, וְתִדוֹן אֶת כָּלֵם לְכַף זְכוּת; כִּי בְּאַמַת אֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֶל הַמְּדַרְגָּה הַזֹּאת לְדוֹן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְכַף זְכוּת, אֲלָא עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת אֶל הַצְּדִיק הָאָמֵת, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוֹ ז"ל (לְקוֹטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רַפְּב),

טְהַרַת הַלֵּב

קנג

אֲשֶׁר הַצַּדִּיק הוּא בְּחִינַת חַזָּן, שְׁמַלְקֵט וּמְקַבֵּץ אֶת כָּל הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת שֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְלִכְּן כָּל מִי שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת הַצַּדִּיק וּמְקַרֵּב אֵלָיו, גַּם-כֵּן יְכוּל לְדוֹן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְכַף זְכוּת. וְלִכְּן, אֶהוּבִי, בְּנִי! רְאֵה לְדוֹן אֶת אֲשֶׁתְּךָ לְכַף זְכוּת וְכֵן אֶת יְלָדֶיךָ, וְאַל תִּצְא לְרִיב עִמָּהֶם, אַתָּה רְאֵה לְהַדְבִּיק עֲצָמְךָ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאִז לֹא תִצְטָרֵךְ אֶת אֵף אֶחָד, רַק אֶת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ, וְלֹא יִכְנָסוּ בְּךָ שׁוּם דְּמִיוֹנוֹת וּמַחְשָׁבוֹת שֶׁל הַבֵּל, וְתִהְיֶה הַכִּי מְאֹשֶׁר בְּחַיֶּיךָ. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁשָּׂם דְּבָרֵי אֵלֶּה בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָפֵא כָּל הַיָּמִים.

.ד.

צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! עַל אֵף שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ עֲכָשׁוּ מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים, וַיִּצְרַךְ בּוֹעֵר בְּךָ מְאֹד, עַד שֶׁנִּטְמַטְטֵם לְבָבְךָ מְרֹב הַרְהוּרִים רָעִים וּמַחְשָׁבוֹת זְרוּת, וְנִתְעַקַּם לְבָבְךָ לְגַמְרִי, מְרֹב קִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת עָלָיו יִתְבָּרֵךְ, עִם כָּל זֹאת, עָלֶיךָ לְדַעַת אֲשֶׁר אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, כְּמוֹ שֶׁגָּלָה לָנוּ רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עח), וְהֶעֱקַר אִם עוֹבֵר עָלֶיךָ מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת, מְרֹב עֲקֻמוּמִיּוֹת וּסְפִקוֹת שֶׁנִּכְנָסוּ בְּךָ, עָלֶיךָ לְבָרַח לְמָקוֹם שֶׁאֵין שָׁם בְּנֵי-אָדָם וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ כְּאֲשֶׁר

יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבִּין אֶל אָבִיו. וְלִצְעַק 'אִיָּה מְקוֹם
 כְּבוֹדוֹ', אִיָּה הַמְּקוֹם שְׂאוּכַל לְמַצֵּא אוֹתָךְ, וְגָלָה לָנוּ
 רִבְנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן יב), שְׂבֻזָּה שְׂאָדָם
 צוֹעֵק וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבַּרְךָ: 'אִיָּה מְקוֹם
 כְּבוֹדְךָ', אִיָּה הַמְּקוֹם שְׂאוּכַל לְמַצֵּא אוֹתָךְ, זֶה סוּד
 קָרְבֵן עוֹלָה, שְׂזָה מָה שְׂפֶתוֹב: "וְאִיָּה הַשָּׂה לְעוֹלָה";
 בְּזֶה שְׂיֵהוּדֵי צוֹעֵק וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ 'אִיָּה
 מְקוֹם כְּבוֹדוֹ', זֶה בְּעֶצְמוֹ קָרְבֵן עוֹלָה שְׂמִכְפָּר, וְלִכֵּן
 אֶפְלוּ שְׂנֹכְשֵׁלֶת בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה,
 וְעוֹבֵר עָלֶיךָ מָה שְׂעוֹבֵר, וּבוֹעֵר בְּךָ יִצְרָךְ, וְאִתָּה נִכְשָׁל
 בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, אָסוּר לְךָ לְהִתְיַאֵשׁ, אֲלֵא לְבָרַח
 אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְלִצְעַק וְלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, שְׂיִחוּס
 וְיִרְחַם עָלֶיךָ, וְיִרְחִיב לְךָ בְּגִשְׂמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְאִז
 תִּרְאֶה נְסִים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
 הַעֲקָר לֹא לְהִתְיַאֵשׁ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּן, כִּי הַלֵּב שֶׁל
 הָאָדָם צָרִיךְ לְבַעַר עַד אֵין סוּף אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, אִךְ מִחֲמַת
 רַב עוֹנוֹת שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית, וּבְפָרְט הַחֲטָא הַמְּגַנֶּה שֶׁל
 הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, עַל-יְדֵי-זֶה נִטְמָטָם הַלֵּב וְנִתְעַקַּם
 בְּעַקְמוּמִיּוֹת וּבְסִפְקוֹת עָלָיו יִתְבַּרְךָ. כִּי עַל-יְדֵי פָּגַם
 הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, נִכְנָסִים בְּאָדָם סִפְקוֹת
 בְּאִמוּנָה, וְלֹא תִמְצָא אָדָם שְׂמֵהֲרָהּ אַחֲרָיו יִתְבַּרְךָ,
 אֲלֵא כְּשֶׁפָּגַם בַּבְּרִית, עַל-יְדֵי הַחֲטָא הַמְּגַנֶּה שֶׁל הוֹצֵאת
 זָרַע לְבִטְלָה. וְעַל-כֵּן כְּשֶׁרוּצָה עֲתָה לְתַקֵּן אֶת זֹאת,

טְהַרַת הַלֵּב

קנה

עוֹלָיִם לוֹ עַל מַחְשַׁבְתּוֹ מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַרְהוּרִים רְעִים, וּבִפְרָט מִי שֶׁנִּכְנָס בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה, וְהֵלֵךְ לְהִסְתַּפֵּל עַל גְּנָשִׁים, שָׁזָה חַמָּם אוֹתוֹ לְעֵבֵר עֲבֵרוֹת חַמּוּרוֹת שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטּוּלָה, עַד שֶׁנִּתְעַקַּם לְבוֹ לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, עָלָיו לְהִתְחַזֵּק וְלֹא לְהִתְיַאֵשׁ אֶלָּא לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ. וְזֶה יָבִיא אוֹתוֹ לְ"טְהַרַת הַלֵּב"; וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנִי, מַה לְפָנֶיךָ?! וְאֵל תִּתְיַאֵשׁ בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפֶן, כִּי גָדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ. וְאִם תִּהְיֶה חֲזָק בְּזֶה, אֲזוּ תִרְאֶה נִסִּים נְגָלִים שְׂיַעֲשֶׂה אֶתְךָ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי עַל-יְדֵי רַבּוּי הַצָּעֲקָה וְהַבְּקָשָׁה שֶׁמִּבְקָשִׁים וּמִתַּחֲנוּנִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִים לְ"טְהַרַת הַלֵּב"; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאֵינוֹ מִיַּאֵשׁ עֲצָמוֹ אֶפְלוֹ שֶׁנִּכְשַׁל כְּמוֹ שֶׁנִּכְשַׁל, עִם כָּל זֹאת בָּא אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ יוֹם אַחֵר יוֹם בְּעֵקֶשׁנוֹת גְּדוּלָה, וְצוּעֵק וּמִבְקָשׁ וּמִתַּחֲנוּן לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, שְׂיַחֲוֶם וִירַחֵם עָלָיו, וַיִּטְהַר לוֹ מִחַ מִחְשַׁבְתּוֹ, דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה סוּף כָּל סוּף לְהִנָּצֵל מִהַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה, עַד שְׂיִהְיֶה נִכְלָל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁחֲזָק בְּזֶה, וְאֲזוּ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ה.

צְרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר עָקַר הַתְּכַלִּית שֶׁל

הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, רַק לְהַפְלִיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יִרְצֶה שׁוּם רְצוֹן אַחַר מִבְּלַעְדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְכֵן הַמַּחְשָׁבָה שְׁלוֹ צְרִיכָה לְהִיּוֹת — אֵיךְ זוֹכִים לְהַפְלִיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן הָעֵינַיִם שְׁלוֹ צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת — אֵיךְ רוֹאִים אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה מְכַל פְּרָט; כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵי יִתְבַּרֵךְ כָּלָל, וְהוּא יִתְבַּרֵךְ מִחֵיה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר — הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְהַכֹּל לְבוֹשׁ לְגִבֵי גְלוּי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; הָאֲזַנַּיִם צְרִיכוֹת לְשִׁמְעַ רַק אֶת כָּל הַקּוֹל הַפְּנִימִי מְכַל דְּבַר, כִּי 'אָבֵן מְקִיר תִּזְעַק', וְהָאֵילָנוֹת מְשִׁיחוֹת זֶה עִם זֶה, וְהַחַיּוֹת שׁוֹרְקוֹת וְנוֹהֲמוֹת וְכוּ', וּבְנֵי-אָדָם מְדַבְּרִים וְאֵינָם יוֹדְעִים מֶה מְדַבְּרִים. וּבְאֵמֶת הַכֹּל הוּא שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁכָל הַבְּרִיאָה שָׁרָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי הַצְּדִיקִים זוֹכִים עַל-יְדֵי גִדּוּל דְּבִקּוּתָם לְהַפְּךָ אֶת כָּל הַדְּבוּרִים וְהַפְּטוּטִים שֶׁל דוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר — אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאִזּוּ יוֹצֵא לָהֶם שִׁיר חֲדָשׁ, וְשׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹל הַפְּנִימִי שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְצַרְפִּים צְרוּפִים נוֹרְאִים מְאֹד, עַד שֶׁהֵם מְגַלִּים סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת, רְזִי דְרָזִין, פְּלֵאֵי פְלֵאוֹת מִהַבְּרִיאָה. וְזוֹ חֻכְמַת הַנִּסְתָּר שְׁגִלוֹ הַמְּקַבְּלִים וְהַקְּדוּמוֹנִים. וְכֵן צְרִיךְ הָאָדָם לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ,

טְהַרַת הַלֵּב

קנז

עַד שֶׁיֵּדַע שֶׁהוּא אֵינוֹ נוֹשֵׁם אֲוִיר, אֲלֵא רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת
אֲלֵקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ. וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בָּאִין עֲרֹךְ כָּלֵל,
שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְקַדֵּשׁ וּלְטַהַר אֶת פִּיּוֹ, בְּרַגַע שֶׁשׁוֹמֵר אֶת
פִּיּוֹ לֹא לְדַבֵּר לְשׁוֹן-הָרַע וְלֹא לְדַבֵּר עַל שׁוֹם בְּרִיָּה
שֶׁבְּעוֹלָם, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה פִּיּוֹ פֶּה קָדוֹשׁ לְהַמְשִׁיךְ בּוֹ
אֲלֵקוּת. אֲבָל עָלֶיךָ לְדַעַת, אֶהוּבִי, בְּנִי! שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְזַכּוֹת לְזֶה, אֲלֵא כְּשִׁזְכֶּה לְ"טְהַרַת הַלֵּב", וּלְזֶה זֹכִים
עַל-יְדֵי קִדְשַׁת הַבְּרִית; כִּי מִי שֶׁפָּגַם בְּבְרִיתוֹ, וּבִפְרָט
שֶׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה,
שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקַר אֶת מַחוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, כִּי בַמְּקוֹם
שֶׁמַּחוֹ יִהְיֶה דְבוּק בְּחַי הַחַיִּים בָּאִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא,
מַחוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ חוֹשֵׁב בְּשִׁקּוּץ, זְהוּם, תְּעוּב, נְאוּף, עַד
שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם, שֶׁכָּל-כֶּף נִפְלוּ בַּחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה,
שֶׁמְהַרְהָרִים הַרְהוּרִים רַעִים, עַד שֶׁבָּאִים לִיְדֵי מַחֲשַׁבוֹת
רַעוֹת וְזִנוּת, וְרַבְּנוֹ ז"ל הִקְפִּיד עַל זֶה מְאֹד מְאֹד, וְאָמַר
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קִיד), שֶׁצָּרִיכִים לְשָׁמֵר עַל עֲצֻמוֹ
מְאֹד מְאֹד מִהַרְהוּר, כִּי זֶה פּוֹגֵם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.
וּבְאַמֶּת הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁל הָאָדָם עוֹלָה עַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה,
כִּי הַמַּחֲשָׁבָה הִיא הַלְבוּשׁ לְאִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְלִכְּן
אִם אָדָם נִכְשַׁל בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה,
עַל-יְדֵי-זֶה עָקַר אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, עַד
שֶׁנִּכְנְסָה בּוֹ כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, עַד שֶׁרַחֲמָנָא
לִישׁוֹבֵן, חֲיָיו מְמַרְמְרִים מְאֹד, וְאֵינוֹ רוֹאֶה שׁוֹם תְּקִנָּה

בחייים, וְרוֹצֵה לְהִתְאַבֵּד. וְכָל זֶה בָּא עַל-יְדֵי הַחֲטָא
הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שֶׁבֵּא מִחֲמַת
שְׂאֵדָם מִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים וְעַל תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, שֶׁזֶה
מִחֲמַם אוֹתוֹ לְעֵבֹר עַל עֲבֵרָה הַכִּי גְרוּעָה וְהַכִּי מְלַכְלַכַת
וְהַכִּי מְשַׁקְצֵת שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שֶׁמוֹצִיא זֶרַעוֹ
בֵּין בֵּיַד וּבֵין בְּרֶגֶל, רַחֲמָנָא לְצַלָן, וְתַכְף-וּמְיָד
כְּשֶׁמְתַקְלָקֵל מִחַ מִחַ שְׁבִיתוֹ בְּהַרְהוּרִים רָעִים, עַל-יְדֵי-זֶה
כָּבֵר עֵינָיו מִסְתַּכְּלוֹת בְּנָשִׁים, וְאֲזַנָּיו שׁוֹמְעוֹת דְּבָרִים
בְּטִלִּים וְנִבּוּל פֶּה, וְחֲטָמוֹ נֶעֱשֶׂה בְּכַעַס וּרְצִיחָה עַל
הַזּוּלָּת; כִּי הַכַּעַס וְהַרְצִיחָה בָּאִים רַק מִחֲמַת הוֹצָאת
זֶרַע לְבִטְלָה, כִּי כָּל מִי שֶׁנִּכְשָׁל בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה שֶׁל
הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, הוּא בְּטִבְעוֹ כַּעֲסָן גָּדוֹל, רוֹצֵחַ
מִמֶּשׁ, וְאֵינָנו יְכוּל לְהַשְׁתַּלֵּט עַל עֲצָמוֹ, וְהוּא עֲצָבָנִי
מְאֹד, כִּי כֹף אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן קפד), אֲשֶׁר
אֶת הַנוֹאֵף יְכוּלִים לְהַפִּיר דֶּרֶךְ הָאֵף, וְהוּא חָרוֹן אֵף,
הֵינּוּ הַכַּעַס וְהַרְגֵז שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאָדָם. וּמִכָּל שֶׁכֵּן שְׂאֵדָם
מְדַבֵּר נִבְלָה, בְּיָדוּעַ שֶׁזֶה מֵה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב, כַּמוּבָא
בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (ספֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת נִבּוּל פֶּה, סימן א'): מִי
שֶׁמְדַבֵּר נִבּוּל פֶּה, בְּיָדוּעַ שֶׁלְבוֹ חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת אָוֶן;
וְעַל-כֵּן כָּבֵר כָּל חַיָּו מְבַהֲלִים וּמְבַלְבְּלִים, וְאֵינּוּ מוֹצֵא
תִּקְוָה לְנַפְשׁוֹ, וּמִסְתּוֹבֵב בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן. וְלָכֵן, אֶהוּבִי,
בְּנִי! מֵאַחַר שֶׁכָּבֵר עָבַר עָלֶיךָ מֵה שֶׁעָבַר, שֶׁנִּכְשַׁלְתָּ
בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְקִלְקַלְתָּ

טְהַרַת הַלֵּב

קנט

אֶת מַח מַחשְׁבֶּתְךָ, וְהִכְנַסְתָּ צָרָה בְּתוֹךְ מַחשְׁבֶּתְךָ
עַל-יְדֵי הַרְהוּרִים רָעִים, שְׁאַתָּה מְהַרְהֵר בְּדַבְרִים
מִתְעַבִּים, וְהִמְחַשְׁבוֹת אֵינָן עוֹזְבוֹת אוֹתְךָ, רְאוּי לָךְ
לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, אֲשֶׁר רַק הוּא יְכוּל לְזַכֵּךְ
אוֹתְךָ, וְרַק הוּא יְכוּל לְטַהֵר אוֹתְךָ, וּלְהַלְבִּישְׁךָ
בְּמַלְבוּשִׁים נְאִים. אָבֵל צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, שְׂיִהְיוּ לָךְ נִסְיוֹנוֹת
קָשִׁים לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, וּבִפְרָט הַצַּדִּיק
הַגָּדוֹל בְּמַעַלָּה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, הַדְּבוּק בְּאֵין סוּף
בְּרוּךְ הוּא, וּמְדַבֵּר אֵלֶיךָ פְּתוּחַ, שְׁעֵדִין יֵשׁ לָךְ תִּקְוָה
וְתִקְוָה לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, דִּיקָא עַל הַצַּדִּיק הַזֶּה, הַסֵּמ"ךְ-
מ"ם מוֹצִיא אֶת כָּל הַחַצִּים, וּמְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּרִשְׁעִים
אֲרוּרִים, שְׂיִתְלוּצְצוּ מִמֶּנּוּ, הָעֶקֶר לְהִרְחִיק אֲנָשִׁים
מִמֶּנּוּ, כִּי יוֹדַע, שְׁאֵם הַצַּדִּיק הַזֶּה יִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם,
וְיִתְקַרְבוּ אֵלָיו בְּנֵי-אָדָם, אֲזוּ אֵין לוֹ מָה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה
הָעוֹלָם. וּכְמוֹ שֶׁסִּפֵּר לָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה
ז', מִהֲזָבוּב וְהַעֲכָבִישׁ), שֶׁקִּדְּם שְׂיִרְדָּה נִשְׁמְתוֹ לְזֶה הָעוֹלָם,
צָעַק הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שְׁאֵם הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת תִּרְדַּד, אֵין לִי כֹכֵר
מָה לַעֲשׂוֹת; כִּי בְּאֱמֵת הַסֵּמ"ךְ-מ"ם יוֹדַע שְׁאֵם יִתְגַּלֶּה
הַצַּדִּיק הָאֱמֵת בְּעוֹלָם, וְכֵלָם יִלְכוּ בְּדַרְכָּיו, אֵין לוֹ כֹכֵר
מָה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי הַצַּדִּיק הָאֱמֵת מְגַלֶּה אֶת
אֱמֻתּוֹ מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּגִלּוֹי נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה מְאֹד. לְזֹאת,
רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ, אִם תִּשְׁמַע הַתְּנַגְדוֹת עַל הַצַּדִּיק
הָאֱמֵת, שְׂמַחֲיָה וּמְחִזֵּק אוֹתְךָ, שְׂמַבִּין אוֹתְךָ וְרוֹצֶה

לְעֹזֵר לָךְ, וּמוֹצִיא אוֹתְךָ מֵהַשְּׂאוּל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִיו, תִּדַע שֶׁזֶה הַנְּסִיּוֹן רַק בְּשִׁבִילְךָ, כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ה'): וְתֵאֱמִין שְׁכָל מִצִּוְתָא וּמְרִיבָה אֵינָה אֶלָּא בְּשִׁבִיל שְׁפַגְמַת בְּטַפֵּי מַחָה, שְׁעַל זֶה נֶאֱמַר (משלי ב'): "כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוֹן וְלֹא יִשְׁיגוּ אַרְחוֹת חַיִּים"; כִּי מִי שֶׁנִּכְשַׁל בַּחֲטָא הַזֶּה, בַּפְּגָם הִבְרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, הֶהְכַּרַח לוֹ שִׁישְׁמַע מְרִיבוֹת וּמַחֲלֶקֶת עַל הַצְּדִיק הָאֱמֶת; כִּי בְּאֵמֶת אֵין רְאוּי לוֹ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, אֶלָּא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָמַל עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְרוֹצֵה בְּטוֹבָתָן, וּמְנַסֶּה אוֹתָם בְּנְסִיּוֹן הַזֶּה, לְרְאוֹת אִם יִתְקַרְבוּ אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֶת, אוֹ אִם יִתְרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ. וְלִזְאת רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר שֶׁכָּבַר עָבַר עָלֶיךָ בְּחַיִּיךָ מֵהַ שְׁעָבַר, וְנִכְשַׁלְתָּ בַּחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה, רְאֵה לֵהִיּוֹת כְּאֶסְקוּפָה הַנִּדְרָסֶת לְפָנַי צְדִיקֵי הַדּוֹר, וּבְכַרְט הַצְּדִיק הָאֱמֶת הַמְּדַבֵּר אֵלֶיךָ דְּבוּרִים אֵלֶּה, וּמְגַלֶּה לָךְ, אֲשֶׁר יֵשׁ לָךְ תִּקְוָה טוֹבָה לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׁתִּתְקַרֵּב אֵלָיו, תִּזְכֶּה לְקַדְּשֵׁת הַמַּח, קַדְּשֵׁת הַמַּחֲשָׁבָה; כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהִגִּיעַ לְקַדְּשֵׁת הַדַּעַת וְהַמַּחֲשָׁבָה, אֶלָּא עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצְדִיקִים, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ריא). וְדִיָּקָא עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הָאֱמֶת זוֹכֶה לְקַדְּשֵׁת וּלְטְהַרַת הַמַּח-מִתְּשַׁבָּה, שְׁמִתְחִיל לְחַשֵּׁב רַק מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְרִגַע שְׂאֵדָם שׁוֹלֵט עַל מַחֲשַׁבְתּוֹ, וְאֵינוֹ

טְהֵרַת הַלֵּב

קסא

חֹשֶׁב שׁוֹם הִרְהוּרִים רְעִים וּמַחְשְׁבוֹת זָרוֹת, אֲלֵא
נִמְשָׁךְ רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל-יַד-זֶה מִמֵּילָא מִתְקַדְּשׁוֹת
עֵינָיו, שְׁזוּכָה לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת,
וְשׁוֹמֵעַ אֶת הַקּוֹל הַפְּנִימִי מְכַל דְּבַר, וְשׁוֹמֵר עֲצָמוֹ
מִכַּעַס וּמִקְפִּידוֹת, וְאֵף שֶׁמִּצְעָרִים אוֹתוֹ וְשׁוֹפְכִים דָּמוֹ
בְּחֵרוּפִין וּבְגִדּוּפִין וּמִצִּיקִים לוֹ, עִם כָּל זֹאת אֵין הַדְּבַר
עוֹשֶׂה אֲצֻלוֹ שׁוֹם רָשָׁם כָּלֵל, וְהַפָּה מְדַבֵּר רַק אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ, בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, שְׁזֶה כָּל הָעֲנָן שֶׁל
הַתְּבוּדוֹת שֶׁגָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן
כה), אֲשֶׁר כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם צָרוֹת וְיִסּוּרִים
וּמִכְאוּבִים, וּבְפָרֵט כְּשֶׁמִּתְבַּלְבֵּלֵת דַּעְתּוֹ, עָלָיו לְצַעֵק ע'
קָלִין, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן
לו); וּבְזֶה שֶׁאָדָם הוֹלֵךְ לְמָקוֹם פָּנוּי, שְׂאִין שָׁם בְּגִי-
אָדָם, וְצוּעֵק וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שְׂיַחֲוֹס
וַיִּרְחַם עָלָיו, וַיּוֹצִיאוֹ מִהַשְּׂאוּל תַּחְתּוֹ וּמִתַּחְתּוֹ,
שְׂאֵלָיו נֶפֶל, עַל-יַד-זֶה בְּעֲצָמוֹ סוּף כָּל סוּף מִזְדַּכְכֵּת
דַּעְתּוֹ, עַד שְׁזוּכָה לְגִלּוּי אֹר הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. כִּי
בְּאֶמֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵאִיר לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ אֹרוֹ
יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים בְּכָל יוֹם בַּתְּפִלָּה: "הַמֵּאִיר
לְאָרֶץ וּלְדָרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים, וּבִטּוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם
תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית"; בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִתְגַּלֶּה אֹרוֹ
יִתְבָּרַךְ בְּגִלּוּי רַב וְנוֹרָא מְאֹד, אֲלֵא מִפְּנֵי שְׂאִין לְאָדָם
כְּלִים לְקַבֵּל אֶת הָאֹר הַזֶּה, לְכֵן הוּא מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל

לַגְמָרִי. וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקָּר! אִם אַתָּה רוֹצֵה
 לְצַאֵת מֵהַחֲשֵׁךְ שֶׁנִּפְלְטָה אֵלָיו, וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית —
 הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, רָאָה לְמַסַּר נַפְשֶׁךָ לְבָרוּחַ לְמָקוֹם
 פְּנוּי, שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, לְאִיזָה שְׂדֵה אוֹ לִיעָר, אוֹ
 לְאִיזָה מִרְתֵּף, וְתַצְעֵק וְתִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, שְׂיַחֲסוּ
 וְיִרְחַם עֲלֶיךָ, וְיִוְצִיאֲךָ מֵהַשְּׂאוּל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו
 שֶׁנִּפְלְטָה אֵלָיו, וְתִהְיֶה רְגִיל בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, כִּי אֵין עֲצָה
 אַחֲרַת לְהִנְצֵל מִזֶּה־מַּת הַחֲטָא הַזֶּה שֶׁל תַּאֲוֹת נְאוּף —
 הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, מִחֲשָׁבוֹת זָרוֹת, וְהִרְהוּרִים רָעִים,
 הַסְּתַכְּלִיּוֹת רָעוֹת וְנִבּוּל פֶּה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אֶלֶּא עַל-יַדֵּי
 שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְצַעֵק בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 אוֹלֵי יַחוּס וְאוֹלֵי יִרְחַם, וְיִבְקֹשׁ וְיִתְחַנֵּן עַל נַפְשׁוֹ. וְאִם
 תִּהְיֶה חֲזַק בְּזֶה, אֶהוּבִי, בְּנֵי! אֲנִי מִבְּטִיחַ לָךְ, שֶׁתִּצָּא
 מִכָּל הַלְּכָלוּף שֶׁנִּפְלְטָה אֵלָיו, וְתִזְכֶּה לְ"טְהַרַת הַלֵּב",
 שֶׁלְבָךְ יִבְעַר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא תִפְחַד מִשׁוּם
 בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי יִכְנַס בְּךָ אִמָּץ בַּלֵּב; כִּי כָּל הַפְּחָדִים
 יִתְרִים שֶׁנִּכְנָסוּ בְּךָ, הֵם רַק מִחֲמַת שֶׁחֲטָאתָ בַּחֲטָא הַזֶּה
 שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, כִּי הַחֲטָא הַזֶּה מְאֹד מְצוּי
 בְּדוֹר הַזֶּה, מֵרַב הַשְּׁחִץ וְהַקְּלָפוֹת, שֶׁמִּסְתַּכְּבוֹת
 בְּרַחוּבוֹת פְּרוּצוֹת כְּחִיּוֹת הַשְּׂדֵה. וְכַמוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רמב), שֶׁיֵּשׁ אַרְיָה אֲנַפִּין שֶׁל
 קְלָפָה, שֶׁלְאִיזָה צַד שֶׁמִּסְתַּכְּלִים רוֹאִים אֶת הַתּוֹעֵבוֹת
 הַרְעוֹת הָאֵלֶּה, שֶׁהוֹלְכוֹת פְּרוּצוֹת בַּפְּרִיצוֹת נוֹרָאָה, עַד

טְהֵרַת הַלֵּב

קסג

שָׂרֵב גּוֹפָם גְּלוּי וְחַשׁוּף, וּמְכַנְּסִים הִרְהוּרִים רָעִים
בְּבַחֲוֵרִים, שְׁמַתְחַמְּמִים וּבָאִים לִיְדֵי הַפָּגָם הַזֶּה שֶׁל
הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה. לְזֹאת רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנִי, לְצַעֵק
וּלְזַעֵק וּלְהִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּתְבַקֵּשׁ עַל נַפְשְׁךָ,
וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְ"טְהֵרַת הַלֵּב". הָעֵקֶר תִּשְׁתַּדֵּל בְּכָל
מִינֵי אָפְנִים לְהִיּוֹת מְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֱמֶת, וּלְהַגּוֹת
בְּסַפְרֵי הַקְּדוּשִׁים, וְשֵׁם תִּמְצָא עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת,
אִיךָ לְהִתְחַזֵּק וְאִיךָ לְעֹבֵר בְּזֶה הָעוֹלָם עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת
וְהַעֲכוּבִים, הַמְּרִירוֹת וְהַהֲרַפְתָּקָאוֹת, הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים
שֶׁעוֹבְרִים עַל כָּל אָדָם, וּבִפְרָט עַל מִי שֶׁנִּכְשָׁל בַּחֲטָא
הַמְּגַנֵּה הַזֶּה. וְאִם תִּהְיֶה חֲזָק בְּזֶה, אֶהוּבִי, בְּנִי, אֲזוֹ
תִּרְאֶה נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת שִׁיעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא; כִּי בְּאֱמֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב הַרְחֵמֵן וְרוֹצֵה
רַק בְּתִשׁוּבָתְךָ שֶׁל רְשָׁעִים, וְאִינוּ חֲפִץ בְּמִיתָתְךָ. וְזֶה
בְּעֲצֻמוֹ הַמְּחַשְׁבוֹת שֶׁנִּכְנָסוּ בְּךָ, כְּאֵלוֹ רוֹדְפִים אוֹתְךָ
וְרוֹצִים רַק אֶת הָרַע שֶׁלְּךָ, וְאִין לְךָ שׁוֹם תִּקְוָה בְּזֶה
הָעוֹלָם — הַכֹּל זֶה דְּמִיוֹנוֹת, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב
הַרְחֵמֵן, וְרוֹצֵה בְּתִשׁוּבָתְךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן רָאָה לְשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּדְיָקָא עַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְהַפְּלִיל בְּאִין
סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא תִהְיֶה אָבוּד — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, כִּי הַמְּרַגֵּיל עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
וּלְהִתְחַנֵּן וּלְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף
זוֹכֶה לְ"טְהֵרַת הַלֵּב", שֶׁלְבוֹ נַעֲשֶׂה כְּלִי לְהַמְּשִׁיךְ בּוֹ

שְׂכִינַת עֵזוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִזּוֹכָה לְהַרְגִישׁ עֲרֵבוּת, נְעִימוּת,
מְתִיקוּת, יְדִידוּת, זִיו שְׂכִינַת עֵזוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁר אֵין עוֹד
דְּבָר גָּדוֹל יוֹתֵר מִזֶּה. אֲשֶׁרִי מִי שְׂמֵכָנִים דְּבוּרִים אֵלוֹ
בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִזּוֹכָה לֹא בְּזָה וּבְכָא כָּל הַיָּמִים, וְיִזְכָּה
לְתַקוּן נְצָחִי לְנִצְחַת נְצָחִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!